

forrige Taler allerede har udtalt, der er jo overmaade meget tilbage endnu at gøre. Det er kun en Fjerdedel eller en Femtedel af de aandsvage, som ere paa visse Anstalter, men ganske vist tror jeg, at en stor Del af dem, som ikke ere der, heller ikke behøve at komme der. En stor Del af dem er saaledes stillet, at der kan sørges for dem af deres paarørende, og at de derfor ere bedst tjente med at blive i deres Hjem, men der er dog mange, som man maatte ønske, at Staten kunde tage sig af, foruden dem, som den allerede tager sig af. Den højtærede Minister har i de Bemærkninger, hvormed han har ledsaget dette Lovforslag, udtalt, at Regeringen ikke kan gaa saa vidt, som egentlig kunde være ønskeligt, nemlig gaa til at paatage sig Omsorgen for alle. Og i Kommissionens Betænkning er der fra forskellige Sider ogsaa udtalt Betænkelse ved en saadan Omsorg, der omfattede alle, da man indser, at derved vilde der lægges større finansielle Byrder paa Staten, end man kunde anse det for forsvarligt i alt Fald for Tiden at lægge paa den i dette specielle Øjemed. Men om man end ikke kan gøre alt, hvad der helst skulde gøres, eller som jeg hellere vilde sige, om man end ikke straks kan gøre alt, hvad der helst skulde gøres, mener jeg dog, at man maa være enig om, at man bør holde paa det, som hidtil er gjort, at man bør bevare alt det, som hidtil er gjort for at bøde paa det store Tryk, som ved Landsvagheden lægges paa saa mange Familier, og for at hjælpe paa de stoffels Individuer, og derfor anser jeg det ogsaa for noget, hvorom jeg haaber, der ikke skal kunne være Tvivl, nemlig, at Forslaget om at bevare de Kellerske Anstalter, at fikre de Kellerske Anstalter, saaledes at de ikke komme til at gaa til Grunde, fordi de ere privat Egenom, vil blive modtaget med Velvilje fra den hele Rigsdag, fra begge Afdelinger af Rigsdagen. Endnu maa det maatte være mig tilladt at sige, at medens man ikke hidtil har kunnet gøre alt, hvad der skulde gøres, for saa vidt man ikke har kunnet faa alle de Individuer, som trængte til at komme ind paa saadanne Opdragelsesanstalter eller Asyls, derind, har man derimod i en anden Henseende næsten naaet det, som skulde gøres. Man er efterhaanden kommen saa vidt, at man har faaet klassificeret de paagældende Individuer og kunnet oprette forskellige Klasser, om man saa vil, ogsaa Skoleklasser, for de forskellige Standpunkter, hvorpaa disse ullykkelige staa. Jeg siger, man er næsten kommen saa vidt, som man skulde komme; thi der er et Punkt, hvor jeg tror, at man ikke endnu har naaet, hvad der bør naas. Foruden de egentlige Abnorm-

anstalter her i Byen er der en Skole for de saakaldte mandlige Sinker, for Drengene, som ikke kunne følge med i den normale Skole, men som dog ere lidt bedre udviklede end de, der egentlig høre hjemme i Abnormskolen. Jeg ved ikke, om disse Udtryk ere videnskabelige, men de ville sikkert blive forstaaede. De paagældende Børn ere ikke Idioter eller aandsvage i streng Forstand, men de ere heller ikke normale. For deres Vedkommende har man en Skole for Drengene, men — jeg har haft Anledning til at undersøge denne Sag — man har ikke en tilsvarende Skole for Pigebørn. Jeg tillader mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed derpaa; thi naar de Kellerske Anstalter skulle gaa over til Staten, kunde der maatte være Anledning til at tage under Overvejelse, om der ikke bør gøres Skridt til at faa oprettet en lignende Skole for Pigebørn som den Skole for Drengene, der allerede er oprettet her i Byen uden at være et egentlig integrerende Led af de Kellerske Anstalter. Ellers tror jeg, at man maa sige, at Klassifikationen er saaledes gennemført, at i denne Henseende ere vi ruffede et stort Skridt frem. Jeg mener altsaa, at der vil vistnok være Enighed om, at man ikke vil gaa tilbage i denne Sag, og at man ikke vil lade nogen af de bestaaende Anstalter gaa til Grunde, fordi de ere private.

Men saa kan det Spørgsmaal rejses, om de skulle gaa over til at blive umiddelbar Statsejendom, eller om det ikke var heldigere at bevare dem paa den Maade, at de blev en selvstændig Institution, styrede af en Forening paa samme Maade, som „Gamle Bakkehus“. Jeg maa nu tilstaa, at for den sidste Tanke har jeg paa Forhaand ikke saa ganske lidt Sympati. Jeg er ikke nogen stærk Tilhænger af den gennemførte Centralisation, som fra mange Sider tilsigtes, og jeg tror, at i et Anliggende som dette vil det nok i og for sig være ønskeligt, at der kunde danne sig en Forening, som af ren uinteresseret Kærlighed til Sagen, af Kærlighed til de smaa og de ullykkelige i Samfundet vilde tage denne Sag op og sætte sine Kræfter deri. Jeg tror, at en saadan Forening kunde, som det har vist sig ved Bestyrelsen af „Gamle Bakkehus“, gøre megen Gavn. Det kunde ogsaa nok være, at den kunde have den Betydning, at Ordningen blev billigere, thi naar Sagen blev ledet paa denne Maade, vilde en saadan Stiftelse nok finde privat Understøttelse, ogsaa ved Legater. Men paa den anden Side indser jeg nok, at i det foreliggende Tilfælde vil dette være en overmaade vanskelig Sag.